

Reč života - novembar 2015.

„Da svi jedno budu.“ (Jovan 17, 21)

Tom usrdnom molitvom Isus poslednji put se obraća Ocu. Zna da moli ono šta je najbliže njegovom srcu. Bog je, naime, stvorio čovečanstvo kao svoju porodicu s kojom deli sva dobra, pa i svoj božanski život. Šta drugo roditelji žele za svoju decu nego da se vole, pomažu i da žive jedno za drugo? Ima li većeg bola nego videti ih podeljene zbog ljubomore, materijalnih interesa, sve dotle da ne razgovaraju među sobom? Bog je oduvek zamišljao svoju porodicu ujedinjenu u zajedništvu ljubavi dece prema Ocu i jednih prema drugima.

Od samih početaka istorija nam govori o drami greha i postepenom osipanju ljudske porodice. U Knjizi Postanja čitamo kako čovek optužuje ženu, Kain ubija svog brata, Lameh se hvali svojom osvetom, Vavilonska kula dovodi do osipanja i razdvajanja naroda. Božji plan čini se propalim.

On ipak ne odustaje i nastavlja da radi na ujedinjenju ljudske porodice. Istorija ponovo započinje s Nojem, izborom Avrama i nastankom Izabranog naroda. Potom se nastavlja, sve dok Bog ne odluči da pošalje svog Sina na zemlju, poverivši mu veliko poslanje: povezati razjedinjenu decu u jednu porodicu, sakupiti izgubljene ovce u jedno stado, srušiti zidove koji razdvajaju zavađene narode, da bi stvorio jedinstveni novi narod.[\[1\]](#)

Bog ne prestaje da sniva o jedinstvu. Stoga ga Isus traži kao najveći dar koji može da izmoli za sve nas: *Molim te, Oče,*

„da svi jedno budu...“

Svaka porodica nosi pečat roditelja, pa tako i ona koju je Bog stvorio. Bog je Ljubav ne samo zato što voli svoja stvorenja, nego je Ljubav u samome sebi, u uzajamnosti dara i zajedništva svake od tri božanskih Osoba. Kad je stvarao čovečanstvo, oblikovao ga je na svoju sliku i priliku i utisnuo u njega svoju sposobnost za uspostavljanje odnosa, da bi svaka osoba živela u uzajamnom darivanju same sebe. Celovita rečenica iz Isusove molitve koju želimo da živimo ovog meseca glasi: **„Da svi jedno budu, kao Ti, Oče, što si u meni i ja u Tebi, da i oni u nama jedno budu.“**

Uzor našeg jedinstva nije ništa manje nego jedinstvo između Oca i Sina. Ono je tako uzvišeno da se čini nemogućim. Ipak, moguće je zbog onoga *kao*, što znači takođe *zato što*: možemo biti ujedinjeni *kao* što su ujedinjeni Otac i Isus, baš *zato što* nas uključuju u svoje jedinstvo, daruju nam ga.

„Da svi jedno budu...“

Upravo to je Isusovo delo, učiniti od nas jedno, kao što je On jedno s Ocem; jednom porodicom, jednim narodom. Zato je Isus postao jedan od nas, uzeo na sebe naše podele i naše grehe, prikucavši ih na krst.

On sam je ukazao na put koji će preći da bi nas doveo k jedinstvu: „I kad ja kad budem podignut sa

zemlje, sve ću privući k sebi.“^[2] Kao što je prorekao veliki sveštenik, „Isus ima da umre (...) da rasejanu decu Božiju sabere u jedno.“^[3] U tajni muke i vaskrsenja „uglavio je sve u sebi“,^[4] ponovo uspostavio jedinstvo narušeno grehom, obnovio i okupio porodicu oko Oca i opet smo postali braća i sestre.

Svoje poslanje je dovršio. Ostaje naš deo, naše prihvatanje, naš pristanak uz Njegovu molitvu:

„Da svi jedno budu...“

Koji je naš doprinos ispunjenju ove molitve? Pre svega, usvojiti je. Možemo da pozajmimo usta i srce Isusu da bi nastavio da upućuje ove reči Ocu i da svakog dana s verom ponavljamo svoju molitvu. Jedinstvo je dar Odozgo, treba ga tražiti s verom, neumorno.

Ono uvek i neprestano mora da bude na samom vrhu naših misli i želja. Ako je to Božji san, želimo da postane i naš. S vremena na vreme, pre svake odluke, svakog izbora, svakog delovanja, možemo da se upitamo: služi li to izgradnji jedinstva, da li je to najbolje što možemo da učinimo za jedinstvo?

Moraćemo konačno da idemo tamo gde je ne-jedinstvo najočitije i uzmemo ga na sebe, kao što je učinio i Isus. Mogu to da budu nesuglasice u porodici ili među osobama koje poznajemo, napetosti u našem komšiluku, neslaganja na poslu, u parohiji, među Crkvama. Ne smemo da zaobilazimo sukobe i nerazumevanja, da budemo na njih ravnodušni, nego treba da unosimo ljubav, slušanjem, pažnjom, deljenjem bola koji nastaje iz tih rana.

A iznad svega treba da živimo u jedinstvu s onima koji su spremni da dele Isusov ideal i Njegovu molitvu, ne pridajući važnost nesporazumima i različitosti mišljenja. Treba da budemo zadovoljniji sa „manje savršenim u jedinstvu“, nego s onim „savršenijim u ne-jedinstvu“, radosno prihvatajući različitosti, štaviše, gledajući ih kao obogaćenje jedinstva koje ne sme da se svodi na jednolikost. Da, to će nas ponekad staviti na krstž, ali upravo taj put je Isus izabrao da bi obnovio jedinstvo ljudske porodice, a mi želimo da ga pređemo sa Njim.

Fabio Čardi

^[1] Ef 2, 14–16.

^[2] Jov 12, 32.

^[3] Jov 11, 52.

^[4] Ef 1, 10.